

Llur o llurs

4/x/1980

Sempre que es comenta l'ús del possessiu llur i cal fer-ho besa sovint perquè són molts els qui encara el fan servir sense conèixer el seu exacte valor, és per recordar que llur vol dir «d'ells» o «d'elles», però no «d'ell» o «d'ella». Dit altrament, que llur, talment com el nostre i el vostre, es refereix —s'ha de referir— sempre a un posseïdor en plural. Es, així, inadmissible de dir «Catalunya i llurs comarques» en lloc de Catalunya i les seves comarques, perquè el posseïdor, Catalunya, revesteix la forma del singular. Escau, en canvi, de dir Les comarques de Catalunya i llur estudi perquè el posseïdor (en termes gramaticals), les comarques, revesteix la forma del plural. Però l'ús de llur pot plantejar encara un altre problema del qual no se sol fer mai esment.

El possessiu llur concorda en nombre amb la cosa posseïda: llur mare i llurs mares, llur casa i llurs cases. Però en aquells casos en què cada posseïdor té una sola cosa, el grup nominal introduït pel possessiu llur, ¿ha de revestir la forma del singular o bé la del plural? Car si diem Les empreses afectades hi han enviat llur delegat hom pot interpretar que hi ha un sol delegat per a totes les empreses, i si diem Les empreses afectades hi han enviat llurs delegats, aleshores hom pot interpretar que cada empresa hi ha enviat diversos delegats.

Examinant els textos dels bons autors observem que uns cops usen, en aquest cas, el singular i en d'altres el plural. Així, Fabra diu ...aquests sufixos serveixen, en general, per a formar noms que, per llur significació, difereixen... (Gramàtica catalana, 1956, pàg 116), i al cap d'una mica Alguns derivats en ó tenen la mateixa significació que llurs primitius (Op cit, pàg 117). ¿Cal arribar a la conclusió, doncs, que aquest ús és facultatiu ó arbitrari? En alguns casos pot ésser facultatiu, però normalment no és arbitrari. Hom recorre preferentment al singular en aquells casos en què els posseïdors, bé que formant un conjunt, són considerats genèricament, com en la frase Alguns mustelíds són apreciats per llur pell: en canvi, quan es considera més aviat la varietat del conjunt de les coses posseïdes, sembla més adequat de recórrer al plural: Tots els oradors. amb llurs discursos abrindats. van fer vibrar la multitud. En els exemples de Fabra transcrits, sembla que sigui sobretot el caràcter del substantiu que designa la cosa posseïda el que determina l'ús del singular o del plural: a un nom tan abstracte com significació li ha vingut el singular i un nom com primitiu (és a dir, metonímic), que ens apareix com una cosa més concreta i diferenciada, amb una forma ben perceptible, fonètica o gràfica, ha semolat exigir el plural. Es un punt, però, sobre el qual cal insistir.